

Ars Moriendi
av Stina Nyberg

Av alla konstarter är ändå konsten att dö den främsta. En dag ska jag sluta jobba med ko-reografi och dö istället. Långsamt, med grace, skall jag dö. Och runt mig ska de samlas, de som ännu minns mig (jag kommer nämligen att vara olidligt gammal), och de ska sörja med tillförsikt. Någon som är så gammal har all rätt att ta tid på sig. Har en levtt i 98 år har en rätt att dö i åtminstone 3. Så det är vad jag planerar, tre års död, som mitt slutgiltiga och största konstverk. Först kommer jag att sakta ner tills dess att endast mun, kön, fingrar och tår rör sig, förutom håret som fortfarande flyger i vinden genom mitt öppna fönster. Där ska jag ligga och lyssna på berättelser som berättas för mig, eller kommer ur en högtalare, eller som jag berättar för mig själv. Ett helt år kommer jag att ägna mig åt att samla berättelser, förvirra dem i mitt förvirrade sinne, och uttala dem igen. Om någon ambitiös student satte sig vid min sida under året skulle hon snart ha en hel muntlig antologi att publicera post mortem. Det kommer antagligen inte hända, förhoppningsvis har hon bättre saker för sig. Men berättelserna kommer att vara storartade. Glansiga som presentpapper och innehålla helt orealistiska skildringar av händelser som kanske har hänt. Det kommer att krylla av kvinnor med långa hår i mina berättelser, huvudhår och könshår och benhår. Med den tid jag har på mig när jag dör så kommer många olika sorters hår att beskrivas. Samtidigt kommer jag att tappa mitt eget hår till dess att min hjässa skiner vackert. Då kommer berättelsens år att vara till ända och konsten att dö fortskrider genom att mitt språk sakta försvinner. Först kommer orden att blandas samman, sedan kommer jag att börja prata hittills okända språk, sen kommer de som samlats runt mig att förstå att språken har jag gjort upp själv, sen kommer endast enstaka ord

att tryckas ut med en luftpust, och sen stannar jag vid ljud enbart. Då börjar min sångperiod. Den tar ett knappt år den också. Och jag kommer att sjunga ordlöst i de vackraste melodier och med sprucken röst. Jag kommer att sjunga till sängen, till vattenglasen vid min sida, till min älskares döda lockar, till fönsterkarmens spricka, till varenda besökare som kommer på besök, till unga journalister som vill fira min födelsedag, till vårdare och ovårdade, till vackra och onödiga gäster, till mina fingernaglar och till min röst. Det ser jag verkligen fram emot. När året närmar sig sitt slut kommer mina stämband att vara tunna som kontaktlinser och torra som dålig poesi och varje droppe vatten kommer enbart att fukta min lust i en kvart. Då kommer jag till slut att tystna helt och hållet. Mitt sista år av konsten att dö kommer att utföras i tystnad. Detta blir mitt mest magnifika av uttryck. Jag kommer bara njuta, och konsten jag utför kan avnjutas i varje tyst sekund, om du kommer och hälsar på mig. Under detta mitt sista år kommer mina lungor att sakta krympa. Varje yttervägg närmar sig det blod som pumpas inuti dem tills dess att de fladdrar inuti min bröstorg, så torra att en kan höras deras fladdrande när jag andas. Mina njurar förlorar sina konturer och flyter ut längs min rygg, min urinblåsa lyser som en gul sol när jag slutar kissa och mitt anus är det enda som behåller sin fukt – som en mjuk ring som avger lätta suckar. Min hjärna avser jag släcka långsamt, del för del, så det att jag upplever världen på nya sätt för varje dag ju mindre jag förstår av den. Slutligen hör man tydligt hur min kropp spelar en kroppens konsert, med dess fladder, suckar och förtvinanden, i en morbida konsert spelad för väggarnas tapeter. Och de kommer att lyssna som aldrig förr, för det är inte varje dag en upplever konsten att dö.